

havde udsat de mindreårige piger for risiko for smitte med hiv.

Som begrundelse for at indføre bestemmelsen i straffelovens § 252, stk. 2, blev der bl.a. anført følgende i det lovforslag, der lå til grund for lovændringen (jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 8778-8779):

»Udgangspunktet i den danske sundhedspolitiske indsats mod HIV-smitte og AIDS er og bør være, at det påhviler den enkelte at beskytte sig selv mod overførsel af HIV-smitte i forbindelse med kønslig omgang m.v. Alligevel kan det forekomme stødende for retsbevidstheden, hvis en person, der er klar over at være smittet med HIV-virus, har samleje med eller på anden måde udsætter andre for smitten uden at søge at beskytte de pågældende eller gøre dem bekendt med smitterisikoen.

For at imødegå sådan hensynsløs adfærd foreslås det, at straffelovens § 252 suppleres med en bestemmelse om fareforvoldelse for smitte med denne dødelige sygdom.«

2.1.2. Som det fremgår af straffelovens § 252, stk. 2, skal der være tale om en *»livstruende og uhelbredelig sygdom«*. Herom fremgår det af lovforslaget til bestemmelsen (jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 8781):

»Sygdommen skal som nævnt være livstruende og uhelbredelig. Heri ligger, at det skal være overvejende sandsynligt, at personer, der smittes med sygdommen, i almindelighed afgår ved døden indenfor maksimalt 10-15 år. Kan sygdommen bringes til ro, f.eks. gennem sædvanlig lægelig behandling, således at smittede personer i de fleste tilfælde lever længere end dette tidsrum, kan bestemmelsen ikke anvendes. Sygdommen skal også være uhelbredelig. Dette indebærer, at sygdomme som – hvis patienten undergives rettidig, sædvanlig lægelig behandling – almindeligvis kan helbredes, heller ikke omfattes af bestemmelsen. Det gælder f.eks. livstruende sygdomme som kopper, kolera, tyfus, menigitis og lignende. Bestemmelsens anvendelsesområde bliver således især AIDS og smitte med HIV-virus. Også andre sygdomme kan imidlertid tænkes omfattet efter en konkret vurdering.«

2.1.3. Udtrykket *»gentagne gange eller under i øvrigt særligt skærpente omstændigheder«* fandtes ikke i det oprindelige lovforslag, men blev indsat efter 1. behandlingen i Folketinget.

Sigtet med dette krav – som har givet anledning til kritik – var, at begrænse det strafbare område i straffelovens § 252, stk. 2, til forhold, der har en særlig grovhed. Herom fremgår det af Retsudvalgets betænkning (jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg B, sp. 1739-1740):

»Om der foreligger sådanne særligt skærpende omstændigheder, må således bero på en samlet vurdering, hvori såvel antallet af tilfælde som forholdene omkring det enkelte tilfælde indgår.

Bestemmelsen omfatter således ikke et enkeltstående tilfælde af ubeskyttet samleje m.v. mellem en HIV-smittet og en rask person. Kun hvis der i et sådant enkeltstående tilfælde foreligger særligt skærpende omstændigheder, kan bestemmelsen finde anvendelse. Som eksempler på sådanne særligt skærpende omstændigheder kan nævnes, at der er tale om voldtægt eller om samleje med en mindreårig, eller at gerningsmanden har givet urigtige oplysninger om sine helbredsforhold.

Foreligger det oplyst, at en HIV-smittet i flere tilfælde har haft ubeskyttet samleje m.v., må det bero på en samlet bedømmelse, om bestemmelsen kan finde anvendelse. I denne vurdering kan bl.a. indgå det antal tilfælde, hvor den pågældende har haft ubeskyttet seksuel omgang, og den periode, hvori disse forhold har fundet sted. Endvidere kan indgå, om den pågældende i øvrigt har vist vilje til at beskytte sin seksuelle partner mod smitte, således at de foreliggende tilfælde alene har karakter af undtagelser. Tænker man sig således eksempelvis en HIV-smittet, der over en ret kort tidshorison, f.eks. et par måneder, i en række tilfælde har haft ubeskyttet seksuel omgang med en eller flere personer, vil bestemmelsen kunne anvendes, forudsat at de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Omvendt kan strafansvar ikke gøres gældende, hvor der er tale om nogle få tilfælde af ubeskyttet samleje over en længere periode, og det må lægges til grund, at den pågældende i øvrigt har søgt at beskytte sin partner mod smitteoverførsel.«

2.2. Forbedrede behandlingsmuligheder

2.2.1. Omkring 1995-96 blev der indført en ny og forbedret behandling af hiv-smittede og aids-syge (den såkaldte kombinationsbehandling). Behandlingen har medført en markant nedgang af såvel antallet af personer, der diagnosticeres med aids, som antallet af personer, der dør af sygdommen.